

Kantat vid Svenska Läkaresällskapets hundraårsfest den 25 oktober 1908 : [U...

Santesson, Carl Gustaf,

*81 C x 1 Br. Läkaresällskapet
Svenska*

National Library
of Sweden

SANTESSON, C. G.

Vitt Sn
Till
Sällskapet
(B)

KANTAT

VID

SVENSKA LÄKARESÄLLSKAPETS HUNDRAÅRSFEST

DEN 25 OKTOBER 1908

Frånsamt genom seklers töcken
forskarfacklor trängde fram,
lyste upp naturens under,
sofrade från mystiskt slam
all naturens läkdomskrafter.
Läkekunsten steg för steg
danades och hälsa skänkte
mänskligheten på dess väg.

Stundom tog dock forskaranden
ynglingstark ett jättesprång:
Adertonde seklets afton
bröt hans förut tröga gång,
nedslog mången åldrig lära;
döden själf tvangs gifva svar
på den djärfve läkarns frågor.
Framåt, framåt lösen var!

Äfven hit till vår Nord
trängde väckande ord,
äfven här brunno lysande forskarebloss.
Men en härjande frost
och den tärande rost
voro nära att lifvet förkväfva bland oss.

Du svensk, som nu har börjat vakna åter
till ansvarskänsla för ditt fosterland,
som ej i veklig ro dig söfva låter
i hopp om dådlös fred på hemmets strand,
o, sträck din blick ett sekel nu tillbaka,
då Sverige, omhvärfdt utaf krigets brand,
fick lidandets och armods kalkar smaka,
förtvifladt kämpande vid gravvens rand!

Det var en tid, som tände ädla sinnen
och eldade till handling hvarje man.
O Sverige, för din framtid, dina minnen
så mången hugstor själ i lågor brann!
Men ej med krigar'ns vapen blott man ville
dig rädda, innan dödens slag dig hann;
till värn man ställde vetenskap och snille,
som andens segrar öfver våldet vann.

Trots småsint fruktan
från ängsligt skuggrädd öfverhet,
som ljuset skydde,
dess låga gärna släcka lät,
för hundra år se'n
sju söner utaf Æsculap
en låga tände:
det Svenska Läkaresällskap.

Först skyggt och hemligt
det måste dölja sina drag.
Men ljuset växte
och sken kring stad och land en dag.
Den lågan närdes
af ädel offervillighet
för fosterlandet,
för vetenskap och mänsklighet.

Sådan anda
göts i vårt unga förbund;
forskaresinne
lade dess grund.
Lust att gagna
lyste från början dess stråt,
människokärliek
följde det åt.

Gångna seklet
sett det växa sig stort;
rikt och välsignadt
dagsverk det gjort.
Starke andar
lyft dess gärning ibland,
lyst öfver världen,
hedrat vårt land.

“Ädla skuggor, vördade fäder“
från det hänsvunna seklets tid,
daningsmän, edra andar det gläder
skåda nykomna släkters id.
Ej er väntan skola vi svika,
icke bryta löften så rika!
Nej! Må lysande minnens glans
städs' de ungas dådlust uppväcka!
Så vi bäst i gärning er räcka
våra tacksamma hjärtans krans!

C. G. S. [Antesson]